

дѣтководителскій начинъ, ако тѣ не сж прѣдложили право недоумѣніе-то си, да ги докарать първомъ на правото прѣдложеніе, и подирѣ съ учителскій начинъ да разрѣшавать недоумѣніе то имъ.

Когато учителя прѣподава, този, който има намѣреніе да обогати ума си отъ негово то поученіе, длъженъ е да внимава добрѣ; защото ако не внимава, тогази и учителя огорчява и себе си нищо не ползува.

И тѣй съсъ този начинъ, както рѣкохмы, познанія та на работы тѣ ги получаemy или отъ себе си, или отъ учители тѣ; а сжденіе-то и мысленіе то става отъ самы-насъ. Въ тѣхъ могатъ да са случятъ и погрѣшки.

Погрѣшки тѣ въ сжденіе то и въ мысленіе-то случяватъ са повече отъ туй, дѣто ищемъ да сждимъ за нѣща, които незнаемъ, или отъ туй, дѣто даваме сжденіе прѣдъ да испытамы добрѣ едно нѣщо.

За туй длъжны сме да изучаemy добрѣ сѣко нѣщо, и първомъ да испытываemy внимателно за него, че тогазы да правимъ сжденіе и да увѣриваemy че еди-кое-си нѣщо е таквозь или она квозь.

Потрѣбно е още да знаймы какъ да имаemy правы начяла за сѣко нѣщо, си рѣчь какъ даземаemy правы данны, отъ които да можемъ да заключаваemy право, и да изваждаemy таквызи сжденія, които да немогжтъ да са изобличяватъ като неистинны. Тжзи сила, съсъ която отъ даденны или видимы познаты нѣща можемъ да сждимъ и да заключаваemy за непознаты нѣща, е онуй, което са казва разумъ. И този разумъ и знанія та на вещи тѣ правятъ на да сме различни отъ безсловесны тѣ животны.